

des ikke kun undtagelsen over for deltagelse i den fælles valuta, men også undtagelserne om dansk deltagelse i forsvarssamarbejdet og i indre og retlige anliggender.

I Venstre er vi ikke begejstrede for udsigten til, at det danske nej kan få den konsekvens, at en række EU-lande vælger at gå sammen i et tættere samarbejde uden om Danmark.

Vi må se i øjnene, at vi med nej i torsdags permanent placerede os på sidelinjen som et B-medlem. Vi gav et klart signal om, at vi ikke ønsker at være med i EU's kerne. Vi ved, at en række lande ønsker at gå videre i et forstærket samarbejde uden Danmark. Det er den situation, vi må forberede os på. Det delte Europa er blevet en realitet.

I Venstre vil vi gøre, hvad vi kan for at bidrage til, at Danmark ikke isoleres. Det er muligt, de øvrige EU-lande kan undvære os, men vi kan så absolut ikke undvære EU. Vi lever godt af at sælge vore varer til EU, og lad mig minde om, at knap 70 pct. af al dansk eksport går til de andre EU-lande, et tal, der vil blive endnu større, når udvidelsen med de øst- og centraleuropæiske lande har fundet sted.

Vi øger ikke velstanden og velfærden i det danske samfund ved at isolere os. Derfor er det altafgørende, at Danmark fremover spiller en rolle i den europæiske debat, og her må vi ud fra de givne forudsætninger spille vore kort så fornuftigt som muligt. Så i stedet for at vende ryggen til Europa skal vi med nej i ryggen sætte dagsordenen dér, hvor det er muligt.

Der lå mange forskellige årsager til grund for vælgernes afgørelse i torsdags. Mange nævnte Østrigsagen, hvor de 14 regeringsledere, inklusive statsministeren, på fuldstændig uforståelig vis troede, at de kunne slippe godt fra at sætte demokratiet ud af spil, mens andre lagde vægt på euroens fald over for dollaren.

Endnu andre nævnte frygten for glidebanen, frygten for, at EU er på vej til udvikle sig til Europas forenede stater, frygten for, at Danmark som nationalstat vil forsvinde, og her bidrog nejsigerne i væsentlig grad til at skabe grund for denne frygt.

Lad mig sige det, så det ikke kan misforstås: Venstre ønsker ikke, at EU skal udvikle sig til Europas forenede stater. EU er, og EU skal fortsat være et forpligtende samarbejde imellem selvstændige, suveræne nationer.

For at skabe sikkerhed for, at der ikke er tale om en glidebane, og at EU ikke udvikler sig til Europas forenede stater, har Venstre foreslået,

at Danmark sætter sig i spidsen for at få defineret, hvilke opgaver nationalstaterne skal varetage, og hvilke opgaver EU skal varetage.

For at skabe den helt nødvendige tryghed i befolkningen, forestiller vi os, at en sådan opgavefordeling bliver traktatfæstet. Det indebærer, at der kun kan ændres på opgavefordelingen ved en traktatændring, der jo som bekendt kræver enstemmighed. Vi har kaldt det et kompetencekatalog, altså et katalog over, hvem der har hvilke kompetencer, hvilke opgaver. Vi har med stor glæde noteret os statsministerens sympati for forslaget, og vi ser frem til at drøfte forslaget med regeringen.

For at genskabe danskernes tryghed og tillid til EU er det frem for alt vigtigst at få skabt et helt andet billede af EU i hverdagen. Vi kender alle udtrykket »nede i Europa«, »nede i EU«, underforstået noget fjertelligende og noget uvedkommende, men nej, Danmark er en del af Europa, Danmark er en del af EU, det bliver vi nødt til at tage udgangspunkt i, hvad enten vi kan lide det eller ej. Derfor var det også med glæde, at vi noterede os undersøgelsen i Ugebrevet Mandag Morgen forleden, der viste, at danskerne er mere europæiske end nogen sinde.

I Venstre lægger vi stor vægt på, at optagelsen af de øst- og centraleuropæiske lande kommer til at ske efter den fastlagte tidsplan. Derfor er det vigtigt, at det danske nej til deltagelse i den fælles valuta ikke kommer til at spænde ben for østudvidelsen.

Danmark skal under ingen omstændigheder være det land, der blokerer for Estland, Letland, Litauen, Polen, Tjekkiet og Ungarns brændende ønske om at blive en del af det europæiske fællesskab. Derfor bakker vi fortsat op om det forhandlingsmandat, vi har givet regeringen i forbindelse med regeringskonferencen om Nice-traktaten. Det er der ikke noget grundlag for at ændre ved.

Fornemmelsen af deja-vu eller nærmere: Har vi ikke hørt det før? sad vi vel alle med, da vi lagde øre til statsministerens lange redegørelse forleden. Den var blottet både for visioner og pejlemærker. Til gengæld fik vi en yderst detaljeret gennemgang af regeringens meget omfattende lovkatolog, der lægger op til regulering ned i allermindste detalje. Der er såmænd ikke grund til at spilde meget krudt på den tale, der mere gjorde sig bemærket ved det, der ikke var med, end det, der var med.